

Isän kanssa hirvimetsällä

On muitakin harrastuksia kuin tanssi, jääkiekko, jalkapallo ja säbä. Silénin Iida on käynyt jahdissa.

Hienoinen sumu leijuu laajan peltoaukean yllä. Pieni tie kiemurtelee kuusimet-
sän reunustamien peltojen keskellä, kun odotamme hiljaa isäni kanssa jotakin tapahtuvan. Tuulen huokailu tuntuu vain voimistuvan tyhjiyttä kumisevalla aukiolla. Toivon, että saisin kuulla sen taas. Merkin siitä, että emme ole täällä yksin. Sen merkin, joka kertoo, että jotain on löytenyt. Ja sitten kuulen sen. Hiljaisuuden huokaukset lävistää haukku, joka kumahtelee muuten rauhaisan metsän keskellä.

Olen käynyt isäni kanssa hirvimetsällä 8-vuotiaasta lähtien. Se on ollut vähän niin kuin sellainen "mun ja isän juttu". Alussa toimimme passimiehinä, tai oikeastaan isä toimi, sillä minä olin vain apuri. Istuskelimme kannonnokassa ja kivien päällä ja kuuntelimme hiljaisuutta. Joskus hirvi saattoi tömistellä läheltämme ja joskus jopa näimme tuon suuren eläimen. Silloin minä laitoin sormet korviin ja odotin pamahdusta. Se oli kamalan jännittävää.

Isä kaivaa puhelimensa esiin ja avaa tracker-sovelluksen. Kartasta näemme, että koiramme Wilma on viidensadan metrin päässä meistä, pelontakaisessa metsäisessä laaksossa. Hirvi on haukussa. Seuraamme sen liikkeitä koiramme gps-

pannan avulla.

Vuosien aikana olen huomannut metsästyksen moniulotteisuuden. Metsästys on ennen kaikkea riistanhoidollinen asia, mutta tämän lisäksi se on paljon muutaakin. Kovaa työtä, taitoa ja tietämystä vaativa harrastus. Metsästyksen yhteisöllinen puoli on myös tärkeä.

Odotamme. Minuutit kuluvat ja venyvät tunniksi. Rauhoitamme hirven, ettei se pelästy niin helposti, kun isä yrittää hiipiä haukulle. Höyryävä hengityksemme leijailee ympäriinsä ja haukotellen suureleisesti. Miksi meidän piti herätä niin aikaisin, kun majalla oranssiliiävät sedät taas tänä aamuna vain kahvittelivat ja turisivat omia hirvijuttujaan?

Jahdista on tainnut tulla minulle vähän kuin jokasyksyinen perinne. Syksyyn kuuluvat aikaiset aamut ja aamuhämärässä omiaan turisevat punaliiävät sedät, määrtä turpeelta ja syksyltä tuoksuva metsä ja hirvien rapina kuusikossa. Viisi vuotta sitten uuden ulottuvuuden jaltiin toi oma koira, jota olemme siitä lähtien kovasti kouluttaneet. Jahdissa minua kiehtoo erityisesti luonnossa liikkuminen ja koiramiehenä (tai -henkilönä) toimiminen. Ohjaan Wilmaa ja tavallani näytän mihin suuntaan sen on hyvä mennä. Se on ihanaa, kun voi tehdä jotain, josta molemmat tykkäävät ja samalla liikkuu luonnossa ihan kuin olisimme osa sitä. Jokainen

jahtipäivä on erilainen ja metsässä olemme törmänneet Wilman kanssa vaikka mihin. Peuroihin, supikoiriin, jäniksiin, oraviin ja erilaisiin metsäkanalintuihin. Ja onhan niitä hirviäkin tullut muutaman kerran nähtyä.

Vihdoin isä päättää lähteä yrittämään haukulle. Se on vaikeaa puuhaa. Pienikin risahdus ja hirvi säntää karkuun. Lisäksi pitää lähestyä tuulen alapuolelta. Hirvet ovat fiksuja, varsinkin vanhat lapiosarviset uroshirvet, jotka vaistoavat ihmisen herkästi. Joskus tuntuu, että ne voivat jopa lukea ajatuksiamme.

Isä jättää minut pellon reunaan odottamaan, kun hän itse etenee haukulle. Jään siis odottamaan. Haukku kaikuu laaksosta hyvin korviini ja odotan henkeäni melkein pidättäen, peläten sen hiljenevän. Jos koiramme lakkaa haukkumasta se on meille merkki siitä, että hirvi on huomannut meidät ja lähtenyt liikkeelle. Aika tuntuu pitenevän. Sormeni ovat melkein tunnottomat syyspakkasen pureskellessa niitä. Yhtäkkiä hiljaisuus puhkaisee tärykalvoni. Hirvi on liikkeessä.

Katson puhelintani, josta näen isäni ja Wilman sijainnin. Hirvi on oletettavasti kuullut isäni ja päättänyt paeta peltoaukean kautta. Tämän samaisen peltoaukean, jolla itse seisokelen. Isältä tulee viesti: "Uros, tulossa sinne." Kuulen tömähähtelyä kaukaa pellon reunasta ja silloin näen sen. Pitkät kauniisti kaartuvat

valkeat jalat ja tuuhea jämäkkä turkki. Uroshirvi ei edes huomaa minua pyrkiessään ylittämään peltoaukean. Täältä asti näen sen komeat haarakaat sarvet, joita se kantaa kuninkaan elkein. Partakin sillä on melkoinen. Wilma juoksee hirven perässä punainen liivi päällään silloin tällöin innokkaasti haukhdellen. Katsellessani tätä näkyä en voi olla muuta kuin ylpeä. Viiden vuoden koulutuksen jälkeen voin vihdooin sanoa, että koiramme ei ole enää jäniskoira tai peurakoira tai supikoira vaan ihan oikea hirvikoira.

Iida Silén

